

РЕШЕНИЕ

№ 1296

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иванка Ангелова

Членове: Красимир Машев
Златина Рубиева

при участието на секретаря Валентина Игн. Колева
като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно гражданско дело
№ 20211000500334 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 260155/23.09.2020 г., постановено по гр. д. № 9084/2017 г. по описа на СГС, I ГО, 9 състав, изцяло са отхвърлени предявените от Л. В. П., Р. В. Г. и Г. В. Г. срещу „Кардиф животозастраховане” АД, чуждестранно юридическо лице, вписано в Парижкия търговски регистър с № 732028154, чрез своя клон в Република България, активно субективно съединени осъдителни искиове с дадена от СГС правна квалификация чл. 382, ал. 3 КЗ, във вр. с чл. 448, ал. 7 КЗ за заплащане на третото ползващо се лице „УниКредит Булбанк” АД сумата от 35790,44 евро (равняваща се на 70000 лв.), част от глобално претендираната сума в размер на 68184,14 евро, представляваща застрахователно обезщетение, равняващо се на остатъка на породените парични задължения по Договор за банков ипотечен кредит на физическо лице № 229/0153/19862348/16.04.2013 г. при настъпил покрит застрахователен риск по Договор за застраховка „Кредитна протекция” № Пакет Б 229/0153/19862348/2012 г. (смъртта на кредитополучателя В. Г. В.), ведно със законната мораторна лихва от подаване на исковата молба – 17.07.2017 г., до окончателното ѝ заплащане.

Решението на СГС е обжалвано от ищите, които поддържат, че крайният съдебен акт на първоинстанционния съд е необоснован, тъй като макар и от събраните по делото доказателства да се установявало, че животът, здравето и телесната цялост на починалия кредитополучател да са били предмет на сключения в полза на кредитодателя (банката)

застрахователен договор, СГС е достигнал до неправилния правен извод, че наследниците на застрахования, респ. втория кредитополучател не са материално легитимирани да получи твърдяното застрахователно обезщетение, тъй като в процеса на доказване не са установили, че животът на починалия кредитополучател е бил обект на сключена застраховка за имуществено застраховане „Финансов риск“, обезпечаващ покрит застрахователен риск - невъзможността на кредитополучателя по обезпечения договор за банков кредит да изпълнява своите парични задължения по това кредитно правоотношение поради неговата смърт. Считат, че твърдяното застрахователно правоотношение по договор за имуществено застраховане „Финансов риск“ в полза на трето лице - банката, се установява от събраните по делото доказателства - от Протокол за предаване оригинали на застрахователния сертификат, както и от приетата като компетентно изготвена и неоспорена от страните ССЕ - от банката били представени два застрахователни погасителни планове, като единият от тях е на името на починалия кредитополучател. Доказателства за сключване на процесния застрахователен договор било и обстоятелството, че до смъртта на кредитополучателя дължимата застрахователна премия е заплащана именно от неговата банкова сметка.

Ответникът е подал в законоустановения срок писмен отговор на въззивната жалба, с който я оспорва, като развива подробни правни съображения за нейната неоснователност, поддържайки релевираното в отговора на исковата молба правно съждение, че поради установеното тежко здравословно състояние (при водеща диагноза „Последици от мозъчен инфаркт“ съгласно ЕР № 1830/131/14.09.2011 г., издадено от ТЕЛК при „IV МБАЛ-София“ ЕАД) застрахователят е отказал да бъде сключен договор за имуществено застраховане „Финансов риск“, с който да бъде обезпечен процесният договор за банков кредит, поради което не е и изисквано от този кредитополучател (чрез съответен Анкетен лист) да обяви точно и изчерпателно съществените обстоятелства, които са му известни и са от значение за риска.

Третото лице-помагач на ответника не е подало в законоустановения срок писмен отговор на въззивната жалба, но в молба от 04.03.2021 г. признава, че процесният кредит е бил окончателно погасен чрез плащане на 13.02.2019 г., поради което счита, че е отпаднал правният интерес от участието му в настоящия процес.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт и възраженията на ответника.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима, като разгледана по същество, се явява неоснователна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

СГС, I ГО, 9 състав е бил сезиран с активно субективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 199а, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. с § 22 от ПЗР на КЗ (в сила от 01.01.2016 г.).

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

За да обосноват предявените искове за заплащане на застрахователно обезщетение при настъпил покрит застрахователен риск по договор за имуществено застраховане „Финансов риск“ в полза на кредитодателя (банката) - смърт на кредитополучателя, чийто живот е бил обект на този договор за застраховане, ищците са поддържали, че ответникът не е изпълнил своето договорно задължение, уговорено в твърдения договор за застраховка „Финансов риск“, да заплати на наследниците на обезпечения кредитополучател, респ. на банката застрахователно обезщетение, равняващо се на непогасената част от кредита, предмет на сключения договор за банков кредит.

Но тъй като с молба от 21.01.2020 г. (намираща се на л. 361 от кориците на първоинстанционното дело) третото лице-помагач на ответника – обезпеченият кредитор „УниКредит Булбанк“, е заявило, че остатъкът на обезпечения с твърдения от ищците договор за имуществено застраховане „Финансов риск“ банков кредит е бил изцяло погасен от Л. В. П. (това правнорелевантно обстоятелство е обявено от въззивния съд с Определението по чл. 267, ал. 1 ГПК за безспорно и ненуждаещо се от доказване по делото от страните с други доказателствени средства на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК), първоинстанционният съд е следвало да преквалифицира исковата претенция, като я подведе под приложимата материалноправна норма - чл. 199а, ал. 1 КЗ (отм.), респ. чл. 242, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. с § 22 КЗ. Това задължения е част от неговите правомощия, които трябва служебно, по свой почин да упражни, за да даде поисканата от ищците по вид и обем съдебна защита – арг. чл. 2 ГПК, във вр. с чл. 6, ал. 2 ГПК.

Понеже този правнозначим факт е настъпил по време на настоящото исково производство - още пред СГС, той трябва да бъде взет предвид от въззивния съд – арг. чл. 235, ал. 3 ГПК. Следователно, като банката не е претендирала дължимото застрахователно обезщетение от застрахователя, който по твърдение на ищците е обезпечавал точното изпълнение по процесния договор за банков кредит, тя – като бенефициер (ползващо се лице) по твърдения договор за имуществена застраховка „Финансов риск“, се е отказала от тази облага, вкл. приемайки изпълнение по договора за банков кредит от другия солидарен длъжник – ищцата Л. В. П.. В този смисъл, съгласно практиката на ВКС (напр. Решение № 141/14.10.2019 г. на ВКС по т. д. № 2839/2018 г., II т. о., ТК; Решение № 167/22.12.2014 г. по т. д. № 3174/2013 г. на ВКС, I т. о.; Решение № 219/14.02.2012 г. на ВКС по т. д. № 837/2010 г., II т. о., ТК и пр.) възниква право на длъжника (на неговите наследници), респ. на другия солидарен длъжник, който е погасил обезпеченото вземане чрез реално изпълнение, да претендира обезщетението за вредите, като именно той е активно материалноправно легитимиран да получи това застрахователно обезщетение, ако са породени в обективната действителност останалите материалноправни предпоставки за заплащане на твърдяното застрахователно обезщетение. Нещо повече, през целия процес самите ищци са поддържали,

че не предявяват косвен (сурогационен) иск по реда на чл. 134, ал. 1 ЗЗД, като не действат като процесуални субституенти на носителя на спорното материално право – банката.

Квалифицирайки предявения иск като такъв по чл. 382, ал. 3 КЗ, във вр. с чл. 448, ал. 7 КЗ, първоинстанционният съд е дал неправилна правна квалификация на повдигнатия пред него с исковата молба материалноправен спор. Но това обстоятелство само по себе си не е довело до порок в съдебното решение, обуславящ неговата недопустимост, тъй като първоинстанционният съд, съобразно основания принцип в българския граждански процес – диспозитивното начало, изцяло се е произнесъл по наведените фактически твърдения от ишците в исковата молба (неизпълнение на договорното задължение за заплащане на застрахователно обезщетение при настъпил покрит застрахователен риск - смърт на кредитополучателя, по сключен договор за имуществено застраховане „Финансов риск“). Неправилната правна квалификация, под която СГС е подвел предявеното спорно материално право, представлява нарушение на материалния закон, което трябва да бъде съобразено от въззивния съд при постановяване на своя краен съдебен акт.

Както е изяснено в Определение № 447/15.02.2021 г. на САС, постановено по реда на чл. 267, ал. 1 ГПК, възникването на предявеното парично право, представляващо твърдяното застрахователно обезщетение, се обуславя от възникването на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) пораждане на действителен договор за имуществено застраховане „Финансов риск“ (с обект живота, здравето и телесната цялост на кредитополучателя), по силата на който ответното застрахователно дружество е поело договорно задължение за покриване настъпването на финансовия риск – невъзможността на кредитополучателя да изплати уговорения кредит, ведно с дължимите възнаградителни лихви поради настъпване на неговата смърт; 2) заплащане от застрахователя и приемане от застрахователя на уговорената застрахователна премия по договора за имуществено застраховане „Финансов риск“; 3) настъпване на покрит застрахователен риск – невъзможност на кредитополучателя по обезпечения договор за банков кредит да изпълнява своите парични задължения по това кредитно правоотношение поради неговата смърт, като не са налице изключенията за изплащане на уговореното застрахователно обезщетение и 4) отказ на бенефициера от уговорената в негова полза облага – заплащане на дължимото застрахователно обезщетение.

В клаузата на чл. 9.1. от договора за банков кредит страните по него са уговорили, че изпълнението на поетите по процесното кредитно правоотношение парични задължения ще бъдат обезпечени чрез сключване на имуществена застраховка „Финансов риск“ с обект живота, здравето и телесната им цялост.

По делото е представена застрахователна полица (без дата и подпис на „застрахован“), обективиращ **проект** на договор за имуществена застраховка „Финансов риск“ с обект живота, здравето и телесната цялост на кредитополучателя В. Г. В.. По своето правно естество този алеаторен договор е следвало да бъде сключен в полза на трето лице (от длъжник на договорно основание в полза на кредитор) - в полза на банката, за обезпечение на нейните вземания по процесното кредитно правоотношение. Този договор се

подчинява на общите нормативни правила, уредени в чл. 22 ЗЗД и чл. 398 КЗ (отм.). Застраховащ по него може да бъде както длъжникът по кредитната сделка, така и трето лице, което е учредило лично (персонално) или реално (вещно) обезпечение за точното изпълнение на обезпеченото вземане. Обичайно, страни по стипулационния договор са кредитополучателят и застрахователното дружество, като банката-бенефициер, в чиято полза е сключен застрахователният договор, има право да удовлетвори остатъка от паричните задължения по договора за банков кредит от застрахователното обезщетение при настъпил покрит застрахователен риск (смърт или трайна намалена работоспособност на кредитополучателя). Застрахованият (длъжникът) може да отмени уговорката в полза на третото ползващо се лице (банката) и без негово съгласие (в отклонение от общото правило, уредено в чл. 22, ал. 1, изр. 2 ЗЗД), освен ако застрахователното събитие е вече настъпило.

В случай че при настъпил покрит застрахователен риск банката като бенефициер по договора за застраховка не упражни своите субективни права срещу застрахователя, кредитополучателят като страна (стипулант) по договора за застраховка може да предяви иск срещу застрахователя (промитента) за реално изпълнение (арг. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД) на договорното задължение да бъде заплатено уговореното застрахователно обезщетение на бенефициера (банката). По този начин ще се постигне обезпечителната цел на този договор за имуществено застраховане, като договорът за банков кредит ще бъде прекратен поради цялостно изпълнение на паричните задължения на кредитополучателя.

Принципно, кредитополучателят като стипулант (уговарящ), респ. неговите на наследници не са материално легитимирани да искат от застрахователя (промитента, обещаателя) заплащане на застрахователно обезщетение в своя полза. Но както бе изяснено, когато бенефициерът (банката) се откаже от облагата да получи застрахователното обезщетение при настъпил застрахователен риск, стипулантът (уговарящият) по договора за застраховка в полза на трето лице може както да замени отказалия се бенефициер с друг, така и сам да получи застрахователното обезщетение, т.е. той се явява материалноправно легитимиран да иска от застрахователя изпълнения на това парично задължение (при предявен пряк иск).

Следователно, при договорите за имуществено застраховане, сключени в полза на трето лице, застрахователят не може да се освободи от своята обезпечително-гаранционна отговорност при настъпил покрит застрахователен риск дори и когато бенефициерът се откаже от породеното субективно право да получи застрахователното обезщетение.

Но при съвкупната преценка на всички събрани по делото писмени и гласни доказателствени средства не се установи от ищците по несъмнен, безспорен начин (чрез пълно доказване, както предписва правната норма на чл. 154, ал. 1 ГПК), че между кредитополучателя В. Г. В. и ответния застраховател е породено действително застрахователно правоотношение по договор за имуществено застраховане „Финансов риск” в полза на трето лице (банката).

Наистина, когато търговска сделка (вкл. и застрахователен договор, който по свето правно естество е измежду абсолютните търговски сделки - арг. чл. 1, ал. 1, т. 6 ТЗ) не е

сключена в изискуемата от закона форма за действителност (застрахователният договор е формален - арг. чл. 184, ал. 1 КЗ, отм.) страните не могат да се позовават на тази нищожност, в случай че те не са оспорвали действителността на изявлението (арг. чл. 293, ал. 3 ТЗ). Но за да е приложима тази правна норма, в процеса на доказване трябва да се установи, че между страните по застрахователното правоотношение е постигнато **съгласие** (съвпадане на две насрещни волеизявления с един и същ предмет за постигане на правомерен правен резултат - арг. чл. 8, ал. 1 ЗЗД). От събраните по делото доказателства не се установи, че страните по твърдения застрахователен договор са постигнали такова съгласие - за пораждаване на неговите правни последици. Напротив, при хронологичното проследяване на всички осъществени от тях правни и фактически действия това поддържано и във въззивната жалба правно твърдение се опровергава.

Както в чл. 5.2. от Добавък № 2/16.09.2008 г. към Групов застрахователен договор за застраховка „Кредитна протекция на кредитополучателите” на „УниКредит Булбанк” АД (намиращ се на л. 153 от кориците на първоинстанционното дело), така и в клаузата, обективизирана в т. 4.1.2. от процесната застрахователна полица, е установено предварително от застрахователя (по своето правно естество тези уговорки са част от общи условия, при които застрахователят сключва еднообразни, типизирани застрахователни договори), че, когато две или повече лица са длъжници по договор за банков кредит, какъвто е настоящият случай, може да бъде застрахован и вторият кредитополучател, като той е длъжен да заплаща **допълнителна застрахователна премия**, макар и с 20% отстъпка. Това изискване е правно логично, тъй като, за да поеме задължението за покриване на определен застрахователен риск през срока на действие на алеаторния договор, застрахователят трябва да получи насрещна парична престация - застрахователна премия и от втория кредитополучател.

Именно защото страните по твърдяното застрахователно правоотношение не са постигнали съгласие за сключване на договор за имуществено застраховане „Финансов риск” с обект живота, здравето и телесната цялост на кредитополучателя В. Г. В., застрахователната полица обективира само проект на такова съглашение – поради тази причина нито е посочена дата на сключването на договора, нито подпис на този длъжник по кредитното правоотношение.

От неоспорената между банката и застрахователя кореспонденция по имейл (л. 99 от кориците на първоинстанционното дело) се установява, че банката като представител („агент”) на застрахователното дружество е отправила на 17.04.2013 г. (1 ден след сключване на договора за банков кредит) запитване дали с оглед на удостоверените правнорелевантни обстоятелства в представеното от кредитополучателя Решение на ТЕЛК застрахователят би поел задължение да покрива застрахователния риск (неговия живот, здравето и телесната му цялост) през срока на действие на кредитния договор, като представител на застрахователя на 19.04.2013 г. **изрично** се е противопоставил за сключване на такъв алеаторен договор („Във връзка със съществуващото заболяване и решение на ТЕЛК **не можем** да предложим застрахователно покритие на г-н В. Може да застраховате

втория кредитополучател/съдлъжник по кредита”).

Този факт се изяснява както от Формуляр „Оценка на риска. Мнение на доверен лекар” № 1610/19.04.2013 г. (намиращ се на л. 55 от кориците на настоящото дело; съобразно установените в процесното решение на ТЕЛК заболявания е отказано да се поеме риска по кредитното правоотношение), така и от показанията на свидетеля И. Д. (служител при ответното застрахователно дружество), който установява, че след анализ на здравословното състояние на кредитополучателя довереният лекар е взел становище, че кандидатът не е подходящ за застраховане и с писмена кореспонденция (по имейл) е изпратил своето решение към банката, че кандидатът не е подходящ за застраховане. Свидетелства, че вторият кредитополучател („съпругата на г-н В.”) е бил подходящ да бъде застрахован, поради което, за да бъде обезпечена банката, допълнително е сключен договор за имуществена застраховка „Финансов риск” с обект нейния живот, здраве и телесна цялост.

Макар тези писмени доказателствени средства да изхождат от ответника, като съдържат изгодни за него факти, респ. макар и свидетелят да е служител на застрахователното дружество, те притежават в настоящия процес съществена доказателствена стойност и са годни да установят правнорелевантни факти за правилното решение на правния спор, предмет на делото, тъй като те съответстват на установените с останалите доказателствени средства обстоятелства.

Именно защото застрахователят изрично е отказал на банката като негов представител да сключи процесния договор с кредитополучателя, страните по кредитното правоотношение са сключили на 23.05.2013 г. Анекс № 1 към договора за банков кредит, с който са пояснили, че такъв договор за имуществено застраховане „Финансов риск” ще бъде сключен с „кредитор 2”, а именно с кредитополучателя Л. В. П. („Кредитополучател 2 ще изплаща месечни премии по застраховката”). Следователно, страните по договора за банков кредит са били **наясно**, че застрахователят е отказал да покрие застрахователния риск от смъртта на кредитополучателя В. Г. В. (той също се е подписал под това допълнително съглашение), поради което е уговорено, че това обезпечение на кредита ще бъде „учредено” от застрахователя по отношение живота, здравето и телесната цялост на втория кредитополучател. Именно съобразно тези уговорки страните са обосновали своето последващо правно поведение - на 23.05.2013 г. (на същия ден, на който е подписан този Анекс), е сключен договор за имуществено застраховане „Финансов риск” с втория кредитополучател Л. В. П. (л. 113 от кориците на настоящото дело) - въз основа на Анкетен лист за нейното здравословно състояние (от л. 108 до л. 111 от кориците на настоящото дело). Такава информация не е изисквана от първия кредитополучател, тъй като изначално - въз основа на представения от него медицински документ, застрахователят е преценил, че не отговаря на неговите изисквания за покриване на застрахователния риск (с оглед на неговото заболяване този риск е изключително висок - в един близък период от пораждаване действието на кредитното правоотношение неговата смърт е предполагаема), поради което необосновано се явява правното съждение, че застрахователят не е представил в цялост

намиращите се при него документи, свързани със сключване на твърдения застрахователен договор, вкл. и Анкетен лист (поради неговото несъставяне обективно такъв не може да бъде представен по делото, поради което не е приложима уредената в чл. 161 ГПК доказателствена тежест).

Фактът, че процесният договор за кредит не е бил обезпечаван със сключен договор за имуществена застраховка „Финансов риск” с обект живота, здравето и телесната цялост на кредитополучателя В. Г. В., се установява и при преценка на доказателствените изводи, до които е достигнала приетата от СГС като компетентно изготвена и неоспорена от страните ССЕ - до смъртта на този кредитополучател е съставен само един погасителен план за дължимите месечни застрахователни премии, а едва след кончината му - „на името на Л.П.”, като до окончателното погасяване на отпуснатия кредит (в началото на 2019 г.) е заплащана **само една** застрахователна премия, но **ведно с дължимата погасителна вноска по договора за банков кредит**. Наистина, установява се, че тази застрахователна премия е изплащана от сметката на по-сетне починалия кредитополучател В. Г. В., но това обстоятелство не е годно да опровергава правния извод на въззивния съд, че не е сключван твърденият застрахователен договор. Напротив, житейски логично е, а следователно, правно обосновано е да се приеме, че когато двамата кредитополучатели са в близки отношения („съпрузи” съобразно показанията на свидетеля И. Д.), един от длъжниците ще погасява всички повтарящи се задължения към кредитора (за заплащане на месечните анюитетни вноски, ведно с дължимата застрахователна премия), без значение кой от двамата е страна по договора за застраховка. Когато се погасяват две отделни задължения, по-оперативно е да се задължава авоарът на една банкова сметка, какъвто е настоящият случай. За кредитополучателите тези две отделни правни задължения са представлявали едно житейско цяло, поради което при техните близки отношения е било безразлично дали В. Г. В. ще погасява поетите задължения на другия солидарен длъжник по действително сключения с Л.П. договор за имуществено застраховане „Финансов риск” - с правен или без правен интерес (арг. чл. 73 ЗЗД и чл. 74 ЗЗД). А както бе изяснено, съобразно изначално установените от застрахователя клаузи в сключваните еднообразно с кредитополучатели на банката застрахователни договори при двама застраховани се дължат **две** застрахователни премии. А и от приетата по делото ССЕ се установява правнорелевантният факт, че е заплащана само една застрахователна премия, поради което през целия срок на действие на процесното кредитно правоотношение застрахован е бил само вторият кредитополучател - Л.П., като с оглед на изяснените обстоятелства по делото е без правно значение по каква партида банката е „водила” този застрахователен договор.

Тези правни изводи на въззивната инстанция не могат да бъдат разколебани и от съдържанието на Протокола за предаване на оригинали на сертификати за застраховка (намиращ се и на л. 39 от кориците на настоящото дело). Наистина, от банката са предадени на застрахователя два сертификата за имуществено застраховане „Финансов риск” („на името на В. Г. В.” и „на името на Л. В. П.”), но, както бе изяснено, застрахователната полица, която е следвало да обективира сключен с В. Г. В. застрахователен договор, не е

подписана от него именно поради несъгласието на застрахователя за поемане на такъв застрахователен риск.

В имейл, адресиран на 23.02.2017 г. от служител при банката-кредитор до застрахователя (намиращ се на л. 107 от кориците на първоинстанционното дело), са удостоверени следните обстоятелства: „Събираната премия е за едно застраховано лице. Няма разписани сертификати и Общи условия от В. Г. В., има само от застрахования съкредитополучател Л. В. П.. Поради техническа грешка в нашата система е бил отбелязан В. Г. В.”.

Дори и в тези документи да е обективизирано признание за неизгоден факт за ответника и третото лице-негов помагач, тези извънсъдебни обяснения трябва да бъдат преценявани с оглед на всички събрани по делото доказателства (арг. чл. 175 ГПК), като се съобразява дали не са плод на правна или фактическа грешка. Именно съобразно вече изложените правни съображения настоящата съдебна инстанция счита, че дори и „по партидата” на В. Г. В. „да се е водил” сключеният с Л. В. П. договор за имуществено застраховане „Финансов риск” (вкл. и да са издадени две полици и два сертификата, макар и единият комплект от тях **да не е подписан** от В. Г. В.), това обстоятелство не е достатъчно за опровергаване на множеството събрани доказателства в обратния смисъл, които бяха анализирани в мотивите на настоящото решение. Такова невярно удостоверяване в системата на банката е обяснимо с факта, че първоначално страните по кредитното правоотношение са имали намерение застрахован да бъде именно В. Г. В., поради което е логично да му е издаден сертификат и да е открита съответна партида в електронната система на банката, но впоследствие - след изричното несъгласие на застрахователя, нито застрахователната полица е била подписана с това лице, нито са заплащани **две** отделни застрахователни премии - застрахован е бил само вторият кредитополучател Л. В. П.. Поради тези правни съображения този Протокол не би могъл да послужи в настоящия процес и като индиция (доказателствен факт, косвено доказателства), в какъвто смисъл са основните правни доводи на въззивниците, тъй като удостоверените в този документ „признания” се опровергават напълно от всички останали събрани и анализирани доказателства (арг. чл. 175 ГПК).

При така изяснените правнорелевантни факти и изложените правни съждения и въззивният съд достига до категоричния правен извод, че ищците не установиха чрез пълно и главно доказване (по правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК) правнорелевантното обстоятелство, че към момента на смъртта на кредитополучателя В. Г. В. ответният застраховател е обезпечавал риска от невъзможността този длъжник да погаси съществуващите до неговата смърт парични задължения по договора за банков кредит (именно защото не е бил сключен твърденият договор за имуществено застраховане „Финансов риск”), поради което при неустановяване на един от правопораждащите спорното материално право юридически факти, съдът не следва да обсъжда дали в обективната действителност са възникнали и останалите материални предпоставки, обуславящи възникването на предявеното парично притезание. В този смисъл, предявените активно субективно съединени осъдителни иски се явяват неоснователни и трябва да бъдат отхвърлени.

Тъй като правният извод, до който настоящата съдебна инстанция достига, съвпада изцяло с крайните правни съждения на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да бъде изцяло потвърдено.

При този изход на правния спор, предмет на настоящото съдебно производство, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК в полза на въззиваемия-ответник трябва да бъде присъдена сумата от **3156 лв. с ДДС** – заплатено адвокатско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство пред САС (при уважаване на основателното възражение на въззивниците по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК - за прекомерност на това адвокатско възнаграждение съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото пред въззивната инстанция; по същество пред САС са представяни идентични документи, които са били събрани като писмени доказателствени средства пред СГС и въз основа на които първоинстанционният съд е формирал своето вътрешно убеждение).

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260155/23.09.2020 г., постановено по гр. д. № 9084/2017 г. по описа на СГС, I ГО, 9 състав, с което са отхвърлени предявените иски с правилна правна квалификация по чл. 199а, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. с § 22 от ПЗР на КЗ.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК Л. В. П., ЕГН *****, с адрес гр. ***, ж. к. „****“, бл. 221Б, вх. „В“, ет. 3, ап. 44, Р. В. Г., ЕГН *****, с адрес гр. ***, ул. „****“ № 15Б, вх. „А“, ет. 16, ап. 46 и Г. В. Г., ЕГН *****, с адрес гр. ***, ж. к. „****“, бл. 221Б, вх. „В“, ет. 3, ап. 44 да **заплатят** общо на „КАРДИФ ЖИВОТОЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, чуждестранно юридическо лице, вписано в Парижкия търговски регистър с № 732028154, чрез своя КЛОН в Република България, ЕИК 175190059, със седалище и адрес на управление гр. София, район „Средец“, ул. „Христо Белчев“ № 29, вх. „А“, ет. 1-3 сумата от **3156 лв. с ДДС**.

РЕШЕНИЕТО е постановено с участието на „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД, ЕИК 831919536 - трето лице-помагач на „КАРДИФ ЖИВОТОЗАСТРАХОВАНЕ“, чрез КЛОНА си в Република България.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____